

Een Hoofdrol

door Ds. H. J. W. Modderman.

„BA, WAAROM HEB IK NOU WÉÉR GEEN HOOFDROL GEKREGEN!” riep Lies, terwijl ze boos haar boekjes van de Zondagsschool op tafel gooide. „Als ik nou de Kerstengel had mogen zijn, of anders het kind dat het boompje door de kerk mag dragen, maar sterremeisje, dat zijn we met ons vijven, niets aan!” „Maar Lies”, zei Moeder. „Wat een gezicht! Alle kinderen kunnen toch geen hoofdrol krijgen. Wat is Toos?”

„Oók sterremeisje. Dat nieuwe kind van de overkant is de Kerstengel, zeker omdat ze erg lang is en mooi zingt. Nee hoor, ik heb er niets geen zin meer in.” „Kind, doe dan niet mee!” riep Thijs, haar broer van twaalf (Lies was tien jaar), „Kinderen genoeg hoor! Er waren er toch een bèel die nog graag mee wilden doen maar niet aan de beurt kwamen!”

„Nou ja”, bromde Lies, „jij hebt mooi praten, je hebt een leuke rol: Kerstkabouter! Je zègt tenminste iets apart. Maar ik . . .” „Je lijkt wel mal! Doe dan niet mee”, riep Thijs en fluitend liep hij de kamer uit. Moeder zei niets meer, maar ze dàcht een heleboel! ’t Was zo verdrietig, dat Lies altijd iets bijzonders wou zijn, altijd hoopte dat de mensen haar knap of aardig zouden vinden. Thijs ging veel meer z’n eigen weg, zonder zich er aan te storen wat ze van hem dachten.

Een paar weken later werd het Kerstspelletje voor ’t laatst gerepeteerd. Een grote groep kinderen was in de kerk bij elkaar. Ze werden verdeeld in groepjes: De Kerstkabouters, de kinderen die in ’t bos verdwaalden en onder de Kerstboompjes, die de kabouters daar geplant hadden in slaap vielen, èn de toverkinderen die later stilletjes die boompjes zouden opsieren met slingers, sterren, klokjes en kaarsen, en die daarom de slingerkinderen, de sterremeisjes, de klokkenelfjes en de kaarsemannetjes heetten. Dominee las de namen op — toen vroeg hij verbaasd: „Maar waar is Carla, de Kerstengel?”

Ja, waar was Carla? Allen keken om zich heen, nergens was ze te zien. „Weet jij het niet, Lies?” vroeg Dominee, „ze woont toch tegenover jou?”

Lies haalde wat verlegen haar schouders op. „k Weet niet, ’k heb er niet op gelet”, zei ze. Maar Thijs herinnerde zich opeens iets. „k Heb er onzen dokter in zien gaan vanmorgen, misschien is ze wel ziek”, zei hij.

Op dat ogenblik kwam een klein kereltje de kerk binnen, stapte op de dominee af en zei: „Als ’t U blijft! Van Moeder!”

Toen was hij in een wip weer verdwenen, maar Lies fluisterde Toos in: „Zeg, dat is Pieter, ’t kleine broertje van Carla!”

Dominee scheurde vlug het briefje open. Toen betrok zijn gezicht. „Jongens, Carla is hard ziek!” zei hij. „Kou gevat en nu hoge koorts, ze kan zeker niet meedoen Zondag. Wat is dat nu jammer!”

Toen liet hij zijn ogen onderzoekend langs de rijen kinderen gaan, en ze begrepen waar hij aan dacht: „Wie zou Carla vervangen?”

Ja, wie?

In Lies popelde het: ik, ik, o toe laat mij het zijn, zo'n dolle rol: in een beeldige engelenjurk zingend door het middenpad van de kerk lopen, en dan heel alleen op het grote podium staan, waar iedereen naar je keek, en dan je rol zeggen . . . o zij zou het wel kunnen, vast wel, beter dan die stille Carla van de overkant. Was ze lang genoeg? Ze rekte zich uit, ging op haar tenen staan . . .

„Toos”, zei de dominee toen, „wil jij 't proberen? Ik moet èèn van de sterre-meisjes hebben, want die zijn 't langste; Erna en Mimi hebben wel een goede zangstem maar gèèn sterke spreekstem; Els is te klein, en Lies heb ik hard nodig als enige tweede stem van jullie groepje; ja, Toos is het beste!”

Een donkere wolk trok over Liesjes gezicht. Een lelijk duiveltje stak daarbinnen 't hoofd op. „Tweede stem? Tweede stem? Jakkas, had ik maar nooit gezegd dat ik tweede stem kon zingen. Ik wil een hoofdrol, een hoofdrol, ik wil Kerstengel zijn!”

Had de Dominee er iets van gemerkt? Lies heeft het nooit geweten, maar toen ze op het Kerstfeest, vòòr het spel begon, tussen alle andere kinderen in stil zat te luisteren, terwijl haar gedachten toch telkens afdwaalden, werd haar aandacht opeens getrokken door woorden, die wel regelrecht tot hààr gezegd schenen te zijn.

„Het Kerstverhaal”, zei de predikant, en hij liet zijn ogen gaan over àl die aandachtig opgeheven kindergezichten, en over de vele ouderen daarachter, „het Kerstverhaal is een verhaal van mensen, die met het hèèl eenvoudige, ik zou haast zeggen, met een bij-rolletje, tevreden waren — Jozef en Maria, die arm waren en alleen een plekje om te rusten konden krijgen in een stal; herders van het veld, die in de koude, donkere nacht waar niemand ze zag, trouw op hun schapen pasten; ja zelfs aan de wijzen denk ik, die zichzelf hèèl klein en dom vonden bij dit Kindje in de kribbe, voor Wien ze knielden, in grote eerbied. Al die mensen dachten niet aan zichzelf. Ze dachten allèèn maar aan het Kindeke Jezus. En juist omdat ze alleen aan Hem dachten, is het verhaal over hen zo prachtig, dat verhaal waarin we ze geen van allen kunnen missen: de herders niet, en de wijzen niet, en Jozef en Maria zeker niet. Het verhaal waarin het Kindeke de hoofdrol heeft”.

Doodstil zat Lies op de hoge, wat ongemakkelijke kerkbank. En opeens merkte ze dat ze een kleur kreeg — een kleur van schaamte. Ja. Lies schaamde zich. Eigenlijk, bedacht ze, hadden al haar gedachten gedraaid om Lies, Lies en nog eens Lies. Dat het zo hèèl jammer voor Carla was, en zo heerlijk voor Toos — ze had er niet eens aan gedacht. Dat het al erg leuk was om mee te mogen doen, en dat dominee toch maar een beste was om met eindeloos geduld steeds weer met hen allen te repeteren — het was niet bij haar opgekomen. Doodstil zat Lies — en ze schaamde zich.

Maar opeens stootte Erna haar aan; „Toe dan, ga mee, we moeten opkomen!” Toen gooide Lies alle nare gedachten van zich af, en had nog maar èèn verlangen: haar rol van sterre-meisje goed te spelen.

Even later volgden mensen en kinderen vol aandacht het spel. Thijs was een flinke Kerstkabouter, evenals zijn vriendjes, en het was een leuk gezicht toen ze met de boompjes op hun schouder door de kerk stapten, zingend: „O denneboom, o denneboom!” En Toos was een allerliefste Kerstengel, het was niet eens te merken, dat ze de rol nog maar vier dagen geleden gekregen had. Toen kwamen de kinderen, die in 't Kerstboombos verdwaalden, daarna riep de Kerstengel de kabouters en fluisterde hun iets in, en . . . daar kwamen ze zingend door de kerk; de slingerkinderen, de sterre-meisjes, de klokkenelfjes en tenslotte de kaarsenmannetjes. Lies was er in. Hoog haar ster dragend, zong ze heel zuiver de tweede stem van het mooie lied: „Ziet gij daar die ster niet rijzen?” en toen hechtte ze haar ster aan èèn van de boompjes. Had ze gedacht dat dit niet belangrijk was? Dom eigenlijk, want stel je voor dat èèn boompje geen ster kreeg, dan zou 't geen echte Kerstboom zijn. Nee, iedereen was nodig, dat wist ze opeens heel zeker.

Het spel ging voort; de kinderen, die in het Kerstboombos in slaap waren gevallen werden wakker, en uitten hun verrukking over de prachtige boompjes. Toen mochten ze er van de Kerstengel èèn mee naar huis nemen, en de kabouters beloofden, de andere naar zieke kinderen en oude, eenzame mensen te zullen brengen. Met het mooie Kerstlied: „Stille nacht” eindigde het spel.

Een half uur later was het Kerstfeest afgelopen. Door de grote deuren stroomden de mensen naar buiten, ook de kinderen gingen weg, elke met een mooie, pas gekregen Kerstplaat in de hand. Alleen de groep die het spel gespeeld had, bleef nog even, om costuums, sterren en klokjes terug te geven aan de leidsters die daarvoor gezorgd hadden.

„En nu wil ik met jullie nog even bespreken”, zei tenslotte de Dominee, „naar welke zieken en oudjes nu werkelijk die mooi versierde Kerstboompjes gaan”. Hij noemde allerlei namen en adressen en sprak af welke leidsters en kinderen daarheen zouden gaan, en tenslotte zei hij: „Dan is er nog èèn boompje over, ik dacht dat we dat aan Carla moesten geven. Lies, jij woont tegenover haar, wil jij het meenemen en brengen? En zing er dan wat Kerstliedjes bij, dat zal ze leuk vinden”.

Lies straalde. Dus toch iets heel fijns, toch met een versierd Kerstboompje lopen en Carla verrassen die daar ziek lag — bijna had ze gedacht: toch een hoofdrol, maar die gedachte duwde ze terug. En met het boompje hoog in haar beide handen, liep ze naar haar zieke overbuurtje.

